MIELIPIDE

Polku työuralle voi olla mutkikas, erilainen ja pitkä. Mutta kotoa se alkaa jokaisessa tapauksessa – esimerkillä ja kannustuksella. **KOLUMNISTI TIMO KAUNISTO**

LUKIJALTA

Paras olisi edelleen paras

1960-luvulla alkanut keskustelu niin sanotusta kuntauudistuksesta on voimistunut suorastaan myrskyksi. Syynä siihen on tasavallan hallituksen ehdotus karttoineen uusiksi kunniksi.

Keskustelun puhuria lisää toteuttamisen aikataulu. Lisäksi puuttuvat laskelmat uudistuksen taloudellisesta hyödystä.

Reuna-alueiksi jäävien nykykuntien asukkaat luonnollisesti pelkäävät palvelujensa heikkenevän ja etääntyvän. Tehdyissä kuntaliitoksissa on tähän asti aina niin käynyt. Lisäksi niissä ei ole osoitettu eikä löydetty euromääräisiä säästöjä.

Myös lähes kaikki kunnallisalan asiantuntijaprofessorit ovat moittineet ja jopa jyrkästi tuominneet ministeri Virkkusen ehdotuksen ja sen toteuttamisaikataulun.

Toteutuakseen mahdollisimman yksimielisesti noin huomattava ehdotus olisi tarvinnut parlamentaarisen valmistelun. Sitä ei nyt ole ollut.

Ehkä komitea olisi huomannut nykyehdotuksen suurimman puutteen ja kustannuksia eniten aiheuttavan toiminnan. Nimittäin, jos ehdotetun kuntakartan mukainen uudistus toteutuu, niin erikoissairaanhoito, ammattikoulutus, seudullinen suunnittelu ja eräät sosiaalialan laitokset jäävät edelleen kuntayhtymien hoitoon.

Eräät poliitikot, muun muassa ministeri Ville Niinistö ja SDP:n ryhmäpuheenjohtaja Jouni Backman ovat varsin vähättelevään sävyyn puhuneet niistä ”hallintohimmeleinä”. Heidän mielestään ne ovat etääntyneet jopa kuntapäättäjistä kuntalaisista puhumattakaan. Kuitenkin kuntayhtymien hallintoon valitaan nykyisin ainoastaan kuntavaltuutettuja. He ovat saaneet kunnallispoliittisen mandaattinsa suoraan kuntalaisilta. Ilman nykyisiä kuntayhtymiä ei olisi voitu hoitaa esimerkiksi erikoissairaanhoitoa. Senhän valtio sysäsi kunnille 1956.

Kaikkeen tähän kuntasuunnitteluun antaa parhaimman toteuttamisvaihtoehdon nykyhallituksen hyllyttämä Paras-hanke. Alunperin siinä oli kolme vaihtoehtoa. Aluekuntasuunnitelma mielestäni oli parhain. Siinähän erikoissairaanhoito olisi ammattikoulutuksen, seutusuunnittelun ja eräiden sosiaalialan hoitolaitosten lisäksi annettu hoidettavaksi aluekunnille. Ne olisivat muodostuneet keskussairaalapiireistä. Nykyiset kunnat olisivat jääneet niin sanottuina kotikuntina olemaan ja hoitamaan muun muassa koululaitosta ja päivähoitoa. Silloin olisi jatkunut edelleen hyvin tarpeellinen lähidemokratia.

Suomi on erikoistapaus Euroopan ja koko maailmankin paikallishallinnossa. Maassamme on peruskunnilla liian paljon tehtäviä. Näin siksi, koska meiltä puuttuu se niin sanottu väliportaan hallinto. Tai se on Suomessa maakunnallisina kuntayhtyminä. Kaikkialla muualla Euroopassa se toimii joustavasti ja turhia kustannuksia aiheuttamatta. Ruotsi on tästä hyvä esimerkki. Ruotsissa kuntauudistus toteutettiin ehkä liian tehokkaasti, koska eräitä uusia suurkuntia ollaan jo purkamassa.

Miksi muun muassa Kuntaliitto, kuntien etu- ja palvelujärjestö, ja suuret kaupungit hylkäsivät Paras-vaihtoehdosta ehdotuksen aluekunnista? Toteutuessaan se olisi antanut keskuskunnille varsin vahvan aseman. Lisäksi se olisi varmasti hyväksytty ilman nykymeteliä. Kuitenkin se olisi säilyttänyt kotikuntien ansiosta läheisyysperiaatteen ja jättänyt ”omakunta” tunteen edelleen elämään.

Tapahtuipa kuntauudistuksen tiimoilta mitä tahansa, niin yksi asia pitäisi pysyvästi paaluttaa. Valtiovalta ei saa lisätä yhtäkään uutta tehtävää kunnille. Sillä vaikka aina vakuutetaan valtion korvaavan niistä aiheutuvat kustannukset täysimääräisenä, niin parin vuoden päästä asia ei ole enää näin.

Pertti Vuola
Kunnallisliiton hallituksen ja valtuuston ent. puheenjohtaja

MARKKU VUORIKARI

Kuntaliitoksissa reuna-alueiksi jäävien nykykuntien asukkaat pelkäävät palvelujensa heikkenevän ja etääntyvän, kirjoittaja toteaa.

Palautetta

Todella hyvä kirjoitus Anne Kalmarilta 21.3 Lukijalta-palstalla. Toivottavasti virkamiehet lukevat.
Ei nimimerkkiä

Maaliskuun Kantri-liitteessä mahtavat jutut husky-yrittäjistä ja ratsastustalliyrittäjistä! Näitä lisää, ne innostavat yrittämään.
Kiitos

Mistä kotoisin?

Mikä on Pirkka tuotemerkillä myytävien lihojen alkuperä?
Ostan vain kotimaista

Hinta nousee

On se mukavaa nostaa pellon hintaa ja vuokria eläkerahoilla.
Hautaan mukaan

Liikennelupa

Pakettiautoille myös liikennelupapakko, niillähän ne harmaan työn tekijät liikkuvat.
Ei nimimerkkiä

Jämäkkyyttä MTK

Pikkutilan toimeentuloa on myös koneurakointi maatalouden lisänä. Liikennelupavaatimus torjuttava jyrkästi.
Kivenpyörittäjä

Väärä aika

Ei kannata koulujen lomien aikaan sairastua, koska ei saa lomittajaa. Itse joutuu lypsämään, vaikka ei saisi eikä kykenisi.
Kokemusta on

Tukiapa tukia

Muistakaa, että kaikki EU-tuet, telakka-, kuljetus-, materiaali-, energiatuet ja myös maatalous-tuki ovat sitä rahaa, mitä me kaikki maksamme EU:lle.
KK

Tarkista

Ennen sopimuksen tekoa kannattaa googlettaa ”Oi ihana Elisa”.
Ei sikaa säkissä

Kolmikot

Nyt jyrää Jyrki, Stefan, Jyri-kolmikko. ”Absoluuttinen fakta!”. Ennen oli kokoomuksen Tupu, Lupu, Hupu-kolmikko. Aina toki mukana yksi Häkämi es.
Mot

Jälkijunassa

Urpilainen, lopeta tuo jälkijunassa kulkeminen. Joka asian jota vaadit, on aina joku jo esittänyt sen. Toivottavasti opit, ennen kuin nolaat lisää.
Ei nimimerkkiä

Vai ekologisesti

Myrkky on ainoa keino rottia vastaan. Jauhoautomaatilta tai rakennusten sisällä ei petolinnut tai pienpedot saalista.
Jasini

Samaa tahtia

Yksi korpraali aikanaan sai Euroopan tuhkaksi. Nyt fiksut herrat silkkihansikkain toistaa samaa kaikua askelten.
O.P.

Rahat Kreikkaan

Onko rahaministerimme seurannut, menevätkö sinne heitetyt euromme yhä kuolleiden eläkkeiksi?
Yx maksajista

Riittää jo

Jungner pidä se suusi kiinni kun et todellakaan tiedä missään asiasta mitään. Nähtiin se asia kun olit Yleisradion johdossa, potkut tuli.
Jäppis

Euro konsultoi

Kummasta saa paremman hinnan ja kumpi on helpompi myydä, Kontiolahti vai Dragsvik.
Ei nimimerkkiä

VIERASKOLUMNI

Työn vaikea alku

Nuoret naiset keskustelevat junassa yliopiston jälkeisestä elämästään. Apurahaa sieltä, pätkää tuolta. Väitöskirjasuunnitelmia työelämän pelkojen karkoittamiseksi – vielä neljä vuotta tutuissa ympyröissä, opiskelijakortilla halpoja lounaita, oman totutun taikapiirin hallintaa. Haaveita vakituisesta työsuhteesta, perheestä , talosta, mökistä, autosta – kevyen sukupolvikapinan sävyttämästä tinkimättömästä porvarillisuudesta.

Jossain toisaalla nuori mies hallitsee omaa turhautumistaan mäyräkoiran ja kaveriporukan kesken. Kesken ovat myös opinnot, jo yläasteelta lähtien eikä työelämästä ole kokemusta pakollista tetviikkoa enempää. Näköala tulevaisuuteen on siinä, että se ei kiinnosta.

Kaksi ääripäätä, mutta kaksi tarinaa, jotka voisivat olla ja ovatkin totta. Siihen väliin mahtuu monta muuta polkua, mutta kaikesta jää jäljelle karu tilasto. Se kertoo, että työelämässä on hädin tuskin 70 prosenttia työikäisistä suomalaisista.

Se olisi vain luku muiden joukossa, ellei sen ympärille rakentuisi koko hyvinvointimme tulevaisuus. Työ luo edellytykset palveluille ja sille elämälle, mihin olemme tottuneet. Työ pitää meidät voiman oikealla puolella.

Tässä kohtaa on tapana osoittaa syyttävästi nuorisoa ja kauhistella moraalin muuttumista. Se on ihan yhtä antoisaa kuin kauhistella eläkkeelle lähdön alhaista ikää. Mutta jos ongelma aiotaan ratkaista ja Suomi pelastaa, on puututtava molempiin. Voimme todeta, että nyt valtaapitävä hallitus on monien edeltäjiensä tavoin tiedostanut tilanteen. On myös annettava kiitosta siitä, että äskettäisen eläkeputkien säätämisen kautta työurien laskennallista pituutta pystyttiin vihdoin pidentämään, ainakin työpöydällä laskien.

Silti erilaisia saavutettuja etuja yhteen sovittelevat vuosien työryhmät eivät Suomea työllistä itseään enempää.

Ongelman ydin on siinä, mitä Suomessa voi ja kannattaa tehdä. Osa siitä päätetään kansainvälisillä markkinoilla, jossa voimme lähinnä yrittää kellua aallokon mukana. Mutta on koko joukko toimeliaisuutta, joka vain odottaa päätöksentekijöiden tahtoa.

Esimerkiksi käy biomassaan perustuva talous. En puhu pelkästään uusiutuvasta energiasta vaan biotaloudesta laajemmin. Tämän vihreän voiman hyödyntäminen tarjoaisi meille alan, joka työllistää ja luo uutta kaikilla tasoilla, kannolta yliopistojen saleihin saakka. Saksa käy esimerkistä – kun Merkel käänsi ydinvoimahanan tukkoon, on biotalous noussut melkoiseksi veturiksi. Ala tarjoaa myös sellaisia työpaikkoja, joita ei herkästi siirretä globalisaation käänteiden myötä Kiinaan ja Aasiaan.

Ruotsissa työllisyysaste – kaikissa ikäluokissa – on selvästi Suomea korkeampi. Yhtenä syynä on aktiivinen työvoimapolitiikka, jota Suomessa myös tempputyöllistämiseksi kutsutaan. Leimaa lyödään aivan syyttä, sillä on tärkeää ettei ketään päästetä etääntymään työstä. Tapa, millä töitä tarjotaan on ratkaiseva.

Kenellä on vastuu työstä ja työllistämisestä? Olisi liian helppoa tarjota sitä vain yhteiskunnalle ja aivan yhtä tyhmää luottaa ainutkertaiseen yrittäjyyden voimaan. Uuden työn haaste on niin suuri, että sen tekemiseen tarvitaan kaikkia keinoja.

Huoltoaseman pihalla isä kiillottaa parivuotiaan tyttärensä kanssa vastapestyä autoaan. Polku työuralle voi olla mutkikas, erilainen ja pitkä. Mutta kotoa se alkaa jokaisessa tapauksessa – esimerkillä ja kannustuksella. Joskus siihen tarvitaan myös pientä pakkoa.

TIMO KAUNISTO
on alastarolainen maatalousyrittäjä ja Keskustan varapuheenjohtaja.
timo.kaunisto63@gmail.com

Yhteiset pelisäännöt tarpeen kuljetuksissa

Maaseudun Tulevaisuudessa on viime päivinä kirjoitettu kiivaasti liikenne- ja viestintäministeriön aikeesta poistaa niin sanottu kolmenkymmenen prosentin sääntö laista (Matti Peltola 12.3.; Veikko Niittymaa 14.3.; MT 16.3 ja 19.3.). Muun muassa Koneyrittäjät syyttävät ministeriötä urakoitsijoiden kyykyttämisestä ja ennustavat lisääntyvää byrokratiaa, piteneviä hankintaketjuja ja harmaan talouden kasvua. Myös liikennelupaan liittyvä koulutusvelvoite, säännölliset lupauusinnat ja ylimääräiset maksut tuntuvat urakoitsijoista ja maatalousyrittäjistä kohtuttomilta.

Kuljetusyrittäjien näkökulma asiaan on toinen: Nyt valmisteilla oleva lainmuutos tähtää laaja-alaisesti harmaan talouden ilmiöiden kitkemiseen kuljetusalalta ja alan toimijoiden yhdenvertaisuuden lisäämiseen.

Tavaran kuljettaminen korvausta vastaan on luvanvarainen elinkeino. Se on valvottua ja viranomaisille läpinäkyvää toimintaa. Tavaraliikenneluvan haltija on pätevöitynyt liikennelupakursseilla ja kuljettajilla on asianmukainen ammattipätevyys, jota päivitetään säännöllisesti. Viranomaiset valvovat liikenneluvan haltijoiden vakavaraisuutta ja kuljettajien pätevyyttä. Lisäksi yrittäjä maksaa kuorma-autostaan noin 2 500 euroa korkeampaa vakuutusmaksua kuin ilman lupaa samoilla markkinoilla toimiva yrittäjä, jolla ei ole mitään muutakaan edellä mainituista velvoitteista. Eriarvoisuuden aiheuttaa lain poikkeuspykälä, joka sallii kuljettamisen ilman liikennelupaa, mikäli kuljetusten osuus jää alle 30 prosenttiin urakan kokonaisarvosta.

Tähän mennessä poliisi on ollut voimaton maarakennuskuljetusten valvonnassa. Poliisin resurssit eivät riitä kuljetusten prosentuaalisten osuuksien selvittämiseen, jolloin kuljetuksia ei valvota lainkaan. Se on tuskin ollut lainlaatijan tarkoitus.

Liikenne- ja viestintäministeriön esitysluonnokseen sisältyy liikennelupaehtojen kiristämistä sekä kuljetuksen tilaajan vastuun ja liikennelupaviranomaisten tekemien tarkastusten lisäämistä. Enemmistö kuljetusyrittäjistä seisoo näiden tavoitteiden takana, vaikka ne toteutuessaan lisäisivät hallintoa ja valvontaa. Liikenneluvan haltijoina kuljetusyrittäjät ovat tottuneet valvontaan ja he kokevat sen tärkeänä.

Olisi kaikkien etujen mukaista, että edellä kuvattu läpinäkyvyys ja yhdenvertaisuus ulottuisivat kaikkeen toisen osapuolen laskuun tapahtuvaan tavaran kuljettamiseen. Urakan yhteydessä tehtävien maarakennuskuljetusten liittäminen liikenneluvan piiriin selkeyttää kuljetustoimijoiden välistä kilpailutilannetta ja helpottaa valvontaa. Pitkällä tähtäyksellä uskon myös maarakennuspuolen yhtyvän näkemykseeni.

Valmisteltu esitys ei ole kohtuuton maarakennus- ja maatalousyrittäjille. Liikennelupapakon ulkopuolelle jäisivät edelleen muun muassa maatilojen yhteiset kuljetukset traktorilla 100 km etäisyydelle, kotihoidon palveluun liittyvät kuljetukset pakettiautoilla yhden kunnan alueella ja tienhoitoon liittyvät kuljetukset, sekä uutena asiana lumen poistaminen traktorilla tieltä ja kadulta. Kyläkoulun pihaa pääsisi siis auraamaan ilman liikennelupaa.

Todettakoon vielä, että omien tavaroiden kuljettaminen ei edellytä liikennelupaa rakennusliikkeeltä tai keneltäkään muultakaan. Lain selkeytys ja valvonnan mahdollistaminen ovat erinomainen asia harmaan talouden torjunnassa.

Iiro Lehtonen
toimitusjohtaja
Suomen Kuljetus ja Logistiikka SKAL ry

Valvonta ei ratkaise kaikkea

P. Pirhonen kysyi MT:ssä 19.3.2012, miksi Animalia ei ollut kuvaamassa navetoita ja sikaloita, joissa eläimet oli jätetty heitteille. Salakuvaukset eivät kuulu Animalian toimintatapoihin. Edistämme eläinten hyvinvointia vaikuttamalla lainsäädäntöön sekä tiedottamalla ja kampanjoimalla julkisuudessa, emme kuvaamalla tuotantolaitoksia.

Pidämme erittäin valitettavana, että Suomessa tapahtuu Pirhosen mainitsemien tapausten kaltaisia eläinten hoidon laiminlyöntejä. Näitä laiminlyöntejä ei mielestämme saada loppumaan pelkällä valvonnan lisäämisellä, sillä joskus eläinsuojeluongelmat voivat puhjeta vain muutamassa viikossa tuottajan yllättäen väsähtäessä tai sairastuessa.

Valvontaa ja tilanteeseen puuttumista tulisi tehostaa riskiperäisellä arvioinnilla. Samaan aikaan on kuitenkin muistettava, että huomattavia eläinten hyvinvointiongelmia esiintyy valitettavan suurella osalla myös valvonnan puhtain paperein läpäisevistä tiloista. Kun eläimiä tuotetaan paljon ja halvalla, niiden hyvinvointiin ei voida panostaa riittävästi.

Muutoksia tulisi tehdä koko tuotantoketjun rakenteissa. Tehokkuusvaatimusten vuoksi liian monet tuottajat uupuvat kasvavien eläinmäärien ja työtaakan alle. Eläinmäärä hoitajaa kohden ei saisi ylittää ihmisen jaksamiskykyä, sillä hoidon laiminlyönti näkyy nopeasti eläinten hyvinvoinnissa ja vaikuttaa kerralla jopa tuhansiin eläimiin. Ja jos tuottajalle ei jää tuottamastaan lihasta juuri mitään ylimääräistä käteen, ei hänellä ole myöskään suuria mahdollisuuksia parantaa eläinten olosuhteita.

Lisäksi tuottajilta tulisi vaatia alan koulutus, jossa korostettaisiin paitsi eläinten hyvinvointivaatimuksia, myös verkostoitumisen ja avun hakemisen tärkeyttä.

Laura Uotila
eläinsuojeluasiantuntija
Animalia

Tehokkuusvaatimusten vuoksi liian monet tuottajat uupuvat kasvavien eläinmäärien ja työtaakan alle, Animalian asiantuntija toteaa.

Verotus on ratkaisu kaikkiin ongelmiin

Kun seuraa kuhinaa valtiontalouden ympärillä, ei voi päätyä muuhun tulokseen, kuin että ainakin hallituspuolueiden mielestä kaikki ongelmat voidaan ratkaista verotuksella. Se on kuin Kalevalan Sampo, joka takoo hyvinvointia yhteiskuntaan.

Mikä tahansa muu vaihtoehto merkitsee hyvinvointivaltion täydellistä romuttamista ja paluuta keskiajalle. Menojen supistamisesta tai tehottomien yksiköiden lopettamisesta ja myynnistä ei voi edes keskustella: on väärä ajankohta. Itse asiassa ajankohta on aina väärä.

Menojen supistaminen voisi olla mahdollista vain talouden äärimmäisessä ylikuumenemistilanteessa, mutta sellaista ei tule tai jos se tulee, silloin hukutaan rahaan ja juuri silloin on aika vahvistaa hyvinvointivaltiota. Puolustusmenot ovat tietenkin poikkeus. Mutta verotuksella ei ilmeisesti ole mitään haittavaikutuksia päätelleen alla olevasta taulukosta.

Voiko vielä joku sanoa, että (talous)politiikka on vaikeaa?

Ongelma – ratkaisu

- Valtiontalous on alijäämäinen – korotetaan (kaikkia) veroja.
- Tulonjako on epätasainen – korotetaan veroja (rikkailta rahat pois).
- Ei ole työpaikkoja kaikille – korotetaan veroja (ja luodaan suojatyöpaikkoja työvoimahallintoon).
- Ihmisillä on paheita: tupakka, viina, suklaa, sipsit jne. – korotetaan (valmiste)veroja.
- Ilmasto muuttuu ja saastuu – korotetaan (energian) verotusta, uusi uraanivero.
- Kaupungeissa on(?) ruuhkia – korotetaan autoveroa ja tietulleja.
- Pankkikriisejä maailmalla – säädetään Tobin-vero.
- Kunnissa ongelmia tulojen kanssa – estetään verokilpailu ja nostetaan veroja aina, kun tarve vaatii, kiinteistövero koskemaan myös metsiä ja järviä...
- Harmaa talous kasvaa – lisätään verotuksen valvontaa.
- Työpaikat karkaavat Kiinaan – laitetaan yrityksille korkeammat maksut (verot) irtisanomisista.

Matti Viren
professori
Turku

SANOTTUA VERKOSSA

Ampumajäljet eivät todista salametsästystä

Vilkkaimman verkkokeskustelun sai aikaan uutinen Pöytyällä ammutusta pantasudesta löytyneistä vanhoista hauleista.

Äimistynyt ihmettelee: ”Olen äimistynyt. Saako susia oikeasti metsästää HAULIKOLLA?!?!? Koska arvon metsästäjien osumatarkkuus näyttää tämänkin suden perusteella vähintäänkin arveluttavalta, voisi olla ihan perusteltua vaatia susijahdeissa käytettävän kiväärinluoteja. Tällöin nämä ohilaukaukset eivät jäisi kiusaamaan pakoon päässeitä eläimiä loppuelämäkseen.”

Nimetön kommentoija vastaa: ”Tunnut ällistelijä tietävän aseista ja metsästyksestä aikas paljon :-) Eiköhän sitä kuitenkin haulikolla paremmin juoksevaan suteen osu kuin kiväärillä. Haulikolla on kylläkin otettava ampumamatka tarkemmin huomioon.”

Useampi kommentoija kyseenalaisti Luonto-liiton esittämän väitteen, että aiemmat haulit viittaisivat salametsästykseen.

Luonto-liitto provosoi tahallaan perää anteeksipyyntöä.

”Nyt kun on todettu, että pantasusi oli jaloistaan vammautunut, olisi Luonto-Liiton vihdoin aika pyytää anteeksi jahtiporukalta, joka sen ampui. Syytökset tahallisesta virheestä jahdissa olivat vääriä ja koteloituneet haulit jaloissa selvästikin aiheuttivat kompuroinnit, joiden takia metsästäjä päätteli kyseessä olleen aiemmin haavoittuneen suden ja teki siksi loogisen päätöksen lopettaa haavoittunut susi.”

Nimetön kommentti: ”Ei ollunna mainintaa, minkä ikäisenä ja missä susi oli pannoitettu. Saattaahan olla, kun haulit oli koteloituneet, että laukaukset on ammuttuna itänaapurissa.”

Luvaton tai luvat on kirjoittaa: ”He, jotka osallistuivat luvalliseen jahtiin, olivat metsästyskortillisia henkilöitä luvallisine haulikoineen. Se, joka on ampunut sudesta löytyneet varhemmat haulit, on voinut aivan hyvin olla metsästyskortiton ja luvattoman haulikon omaava henkilö. Luvattomia aseita kun liikkuu maakunnissa yllättävän paljon, valitettavasti. Sikäli on turhaa yksiniitisesti syyllistää metsästyksen harrastajia salametsästäjiksi. Eihän raittiita ajokortillisia autoilijoitakaan pidetä automaattisesti lainrikkojina siksi, että liikenteessä ajelee autoilla myös alun alkaen ajokortittomia tai sen syystä tai toisesta menettäneitä kuskeja.”

HENRIK SCHÄFER

Kirjoita napakasti

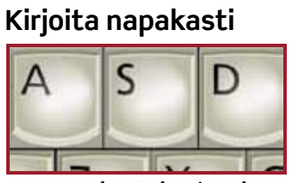

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus